

Phần 2

Chương 3 Sợ Nhất Là Ly Biệt

Cuối cùng thời gian ly biệt cũng đến, học sinh ra ra vào vào, cầm theo bao lớn bao nhỏ, ký túc xá cũng vì thế mà náo nhiệt hẳn lên.

“Về rồi à?”. Hà Tiểu Nhiên đẩy cánh cửa phòng ngủ đang khép hờ, căn phòng bốn người ở thường ngày vốn ngăn nắp nay chất đầy hành lý, không còn chỗ chen chân. Kéo tấm màn ra, chiếc giường trước đây bày đầy những món đồ chơi nho nhỏ bằng bông mềm giờ gần như trống trơn, Hà Tiểu Nhiên hít sâu một hơi mới áp chế được cảm giác mất mát trống rỗng này. Tiểu Điều ngồi ở bên ngoài thấy cô trước tiên, cười đầy thâm ý.

“Tớ không nữa rồi đi”. Hà Tiểu Nhiên nhắc cao chân, bước qua một chiếc va li da, nhảy đến trước bàn học của mình. Chỗ của cô hiện giờ sạch sẽ nhất, máy tính đã gửi về nhà hai ngày trước, đồ đạc của bốn năm đại học cũng không có gì nhiều, trên giá sách trống trơn. Là người của thành phố này, ưu điểm lớn nhất của cô là nhà gần nên ngoài chăn đệm trên giường, cô không cần phải thu dọn đồ đạc gì nữa cả.

“Đợi lát nữa sẽ thăm vấn cậu”, Tiểu Điều trêu chọc cô, cúi đầu xem đi xem lại xấp ảnh trong tay, cuối cùng từ từ xé một tấm ảnh thành nhiều mảnh nhỏ.

Tấm ảnh này từng là bảo bối của Tiểu Điều. Hồi còn ngủ chung trong phòng, Hà Tiểu Nhiên đã vô số lần nghe thấy cái tên tài tử Tiêu Bác Niên kia. Cô nhớ kỹ cái tên này, thật ra không phải vì được nghe nhiều, mà cái tên Tiêu này cho dù không giống Tiêu kia nhưng phát âm lại giống nhau, lỡ tai cô luôn nhạy cảm với từ Tiêu.

Tiểu Điều thích Tiêu Bác Niên từ ngày đầu đại học. Khi đó Hà Tiểu Nhiên và cô còn chưa chung phòng, mới vừa khai giảng cũng chưa quen nhau, nhưng cô đã hòa theo những người khác cùng chê cười một nữ sinh ngành quản lý công thương chạy theo một nam sinh hệ máy tính trên sân trường.

Không nghĩ tới về sau Tiểu Điều lại cho cô ấn tượng đặc biệt sâu sắc. Nhiều năm qua đi, mỗi lần nhớ lại tình cảnh hôm đó, trong lòng Hà Tiểu Nhiên vẫn tràn ngập tôn sùng dành cho Tiểu Điều.

Đó là một ngày tháng mười, sau kỳ nghỉ dài du lịch nước ngoài, Tiêu Thượng Kỳ lúc về mang theo không ít quà, trong đó còn có một phần cho Trần Phi Nhi, nhưng không biết vì sao anh không chịu đem đi tặng, cố tình đưa cho cả hai người cùng một lúc.

Quà của cô là một bình nước hoa nhỏ, đóng gói lộng lẫy, hương rất đậm mà

mãi sau này cô mới biết nhãn hiệu của nó, nhưng cho dù lúc đó hay sau này, cô đều không thích loại nước hoa ấy. Tiêu Thượng Kỳ tặng cho Trần Phi Nhi một sợi dây chuyền bằng gỗ màu trắng bạc hình hồ điệp, mang đậm phong cách cổ xưa lãng mạn, thoạt nhìn không thấy quý báu, ít nhất xét về chuyện đóng gói lớn nhỏ so với lọ nước hoa của cô đã khác xa một trời một vực. Trần Phi Nhi vô cùng vui vẻ, đeo luôn lên cổ, còn cho cô xem có đẹp hay không.

Hà Tiểu Nhiên gần như không cười nổi, cô phải cố gắng khống chế để hai mắt mình không toát ra vẻ hâm mộ hoặc là ghen tị. Mắt nhìn đồ của Tiêu Thượng Kỳ luôn tốt, đồ anh cẩn thận chọn lựa thì làm sao có thể không đẹp chứ? Khi đó cô đã hiểu, cô và Trần Phi Nhi, cũng như hai món quà này, vốn không thể so sánh với nhau được.

Hôm đó, vì tâm tình không tốt, cô đi một mình thật lâu trên con đường nhỏ rợp bóng cây trong trường, tưởng tượng Tiêu Thượng Kỳ đã cẩn thận lựa chọn chiếc dây chuyền hồ điệp kia, rồi nhọc lòng suy tính phải tặng thế nào. Cô nhận được quà hoàn toàn là nhờ phúc của Trần Phi Nhi, chung quy chỉ là để Trần Phi Nhi không cảm thấy đường đột bất an khi được tặng chiếc dây chuyền. Khổ hận niên niên áp kim tuyến, vị tha nhân tác giá y thường⁽¹⁾. Cô không biết vì sao mình lại nghĩ tới câu thơ này, cứ lại lặp đi lặp lại trong lòng, càng cảm thấy thê lương.

Kết quả của việc cúi đầu đi đường miên man suy nghĩ là vô tình đi tới chiếc hồ nhân tạo trong vườn cây sau trường học. Vốn nghĩ lúc này mọi người đều đang ngủ trưa, khu vườn vốn dĩ phải yên tĩnh nhưng không ngờ khi cô vừa ngồi xuống một tảng đá dưới gốc cây, đã có một người vội vã xông vào.

“Nam tử hán đại trượng phu có chuyện thì cứ nói ra, sợ mọi người nhìn thấy gì chứ? Không phải chỉ là tôi thích anh sao? Tôi còn không sợ người khác nghe thấy, anh sợ cái gì?”. Đây là câu đầu tiên của Tiểu Điêu, giọng to, mạnh mẽ bức người, ngữ khí ương ngạnh, dọa cho Hà Tiểu Nhiên sốc luôn.

“Này cậu, lần trước tôi đã nói với cậu, tôi thích người khác rồi”. Tiếng của người con trai không cao không thấp, rất nhã nhặn, Hà Tiểu Nhiên lặng lẽ rút chân lùi lại, ló đầu nhìn ra.

Hai người một nam một nữ đứng cách nhau mười bước, nam sinh vóc dáng cao lớn nhưng rất gầy, mặc một chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình, gầy đến mức gió thổi qua cảm giác như thổi vào chỗ trống, có điều chỉ nhìn kiểu tóc đơn giản sau lưng cũng thấy được hẳn là một nam sinh trung tính. Nữ sinh bị hắt che khuất, chỉ có thể nhìn thấy một đôi giày chơi bóng màu trắng và một cái quần bò màu lam nhạt.

“Anh thích người khác thì sao? Ai? Trong trường chúng ta sao? Anh đã thổ lộ với cô ấy chưa? Cô ấy thích anh ư?”. Nữ sinh hỏi một hơi, giọng vẫn lớn như vậy.

“Này cậu, chuyện đó và bạn không có liên quan gì với nhau cả!”. Nam sinh

bị hỏi như vậy cũng hơi bực, quát lên một câu.

“Không liên quan, cho nên việc tôi thích anh cũng đâu có liên quan gì đến anh, không phải sao?”. Nữ sinh kia lại không tức giận, còn chiếu tướng nam sinh một câu.

“Nhưng mà mỗi ngày cô đều xuất hiện trước mặt tôi, tôi cảm thấy mình không được tự do”, nam sinh dừng một lát, nói kiên quyết, “Tôi hy vọng cô đừng lãng phí thời gian công sức, tôi không có khả năng thích cô”.

Hà Tiểu Nhiên nghĩ, nếu như Tiêu Thượng Kỳ nói với cô những lời này, cô nhất định sẽ buồn đến chết, cũng nhất định không muốn có nhiều người biết. “Vì sao anh khẳng định rằng tôi sẽ lãng phí thời gian?”. Nữ sinh kia im lặng một lúc rồi chậm chậm nói tiếp, “Tôi thích anh, anh không thích tôi, hai chuyện này không có liên quan, tôi lãng phí thời gian hay không cũng là chuyện của tôi. Cho nên, hôm nay anh vốn không cần phải tìm đến tôi để nói chuyện này, ngược lại tôi lại thấy anh đang lãng phí thời gian của chính mình”.

Nam sinh kia có lẽ chưa bao giờ gặp phải tình huống kỳ quái như vậy, hần nghĩ, cô gái trước mắt này ngày nào cũng đuổi theo sau hần, cứ luôn lấy máy chụp ảnh chụp hần, sau khi bị cự tuyệt ít nhất sẽ rơi vài giọt nước mắt, hoặc là xoay người rồi đi không quay đầu lại, chỉ là không nghĩ đến người luống cuống chân tay lại là hần. Rõ ràng là cuộc sống của hần bị quấy rầy, rõ ràng là hần bị nữ sinh trước mắt này quấy rầy, hần không nghĩ được làm sao cô lại có thể nói hợp tình hợp lý đến như vậy. Đúng là chuyện cô thích hần và hần không thích cô là hai việc khác nhau, làm cho hần cảm thấy không thể nào cãi lại được.

“Tôi không tranh luận với cô chuyện này, dù sao những gì cần nói cũng đã nói xong rồi, cô tự giải quyết cho ổn thỏa”. Nam sinh kia lộp đi lộp lại, cuối cùng vẫn là bại trận. Hần tự mình rút ra bài học kinh nghiệm, sau này không biện bạch bất kỳ điều gì cùng nữ sinh da mặt dày hơn tường thành này, bởi vì có nói cũng không lại được với cô, lại còn chuốc thêm bực mình vào người vì ăn nói vụng về.

Hà Tiểu Nhiên vẫn ngồi sau gốc cây, nghe tiếng bước chân đi rất nhanh ra khỏi khu vườn mới mở dài một hơi. Chưa kịp ngậm miệng lại, cô kinh ngạc phát hiện nữ sinh vừa nói chuyện kia đã đứng trước mặt cô.

“Nơi này rất tốt, thanh tịnh, thích hợp để suy nghĩ tâm sự”. Đó là câu đầu tiên Tiêu Điêu nói với Hà Tiểu Nhiên, gió mùa thu yên tĩnh vén lên mái tóc ngắn ngắn của cô, trong một thoáng khiến cô cảm thấy hào hứng.

“Nhớ lại lúc đó tớ nghĩ cậu sẽ khóc lớn một trận”. Chạng vạng, tại quán cơm nhỏ ở gần trường học, mấy nữ sinh chung phòng với Hà Tiểu Nhiên gọi vài món nổi tiếng của quán, lại mở thêm bia, cùng kể về lúc mới quen nhau.

“Nước mắt chảy trước mặt người yêu cậu, hần sẽ thấy đau và luyến tiếc, chảy trước mặt người không yêu cậu sẽ bị cười nhạo, vì sao tớ lại phải cho hần

cơ hội cười nhạo tớ?”. Tiểu Điều ngửa mặt uống hết một cốc bia, hít vào một hơi thật dài nói, “Cũng không đúng, tớ cũng không sợ hấn cười nhạo, thích một người không có gì sai, tớ cũng không làm chuyện gì ảnh hưởng đến cuộc sống của hấn, chỉ là nhìn hấn nhiều hơn vài lần, nếu hấn không nhìn tớ thì làm sao biết tớ đang nhìn hấn?”.

“Quên đi, cậu đã muốn buông tay thì đừng để tên kia làm mất đi hưng phấn của chúng ta”. Chu Nguyệt nhìn Tiểu Điều tự mình rót đầy cốc rồi uống hết, lại rót đầy, cũng biết hai chữ buông tay đó không đơn giản như Tiểu Điều nói ngoài miệng hay dễ dàng như xé tấm ảnh. Huống hồ mấy năm nay, cô chứng kiến Tiểu Điều dây dưa không dứt được với Tiêu Bác Niên kia, tâm tình không khỏi chìm xuống.

“Đúng, chuyện quá khứ không có gì hay để nói, nói chuyện hiện tại đi”. Tiểu Điều lại vui vẻ, cô vừa mới một hơi uống xong hai chai bia, cảm giác say nhảy lên đuôi lông mày, néo Hà Tiểu Nhiên một cái, “Nhiên Nhiên này, nhà người nhận tội đi, chính sách của chúng ta luôn luôn là thẳng thắn sẽ được khoan dung, kháng cự sẽ bị trừng trị nghiêm khắc”.

“Nhận tội cái gì, nhìn cậu này, uống gì mà nhanh thế?”. Hà Tiểu Nhiên chột dạ, nói lảng sang chuyện khác, “Đại tỷ nhìn xem, Tiểu Điều say rồi”.

“Đừng đánh trống lảng, vô dụng thôi”. Tiểu Điều hừ một tiếng nói, “Đêm qua, cậu với Tiêu Thượng Kỳ bỏ đi sớm như vậy, sáng nay mới về, tớ hỏi cậu, hai người đi đâu?”.

“Còn có thể đi đâu, về nhà thôi”. Hà Tiểu Nhiên không ngờ lúc ấy cả đám đã say đến ngã trái ngã phải thế mà còn nhớ rõ cô đi cùng với ai.

“Không chịu nói thật?”. Tiểu Điều liếc Chu Nguyệt, ý bảo Chu Nguyệt nói chuyện. Chu Nguyệt hơi khó xử nháy mắt mấy cái, cuối cùng vẫn nói, “Nhiên Nhiên, thật ra sáng sớm nay mẹ cậu gọi điện thoại đến phòng, nếu không làm sao bọn tớ biết được cậu không về nhà? Đừng lo, bọn tớ nói tối qua cậu uống rượu say, còn đang ngủ trên giường, mẹ cậu không hỏi gì nữa, cũng không cho chúng tớ gọi cậu dậy, còn dặn bọn tớ bảo cậu tối nay uống ít thôi”.

Hà Tiểu Nhiên khẽ run, nhất thời không biết nên nói cái gì, ba người kia cười trộm một hồi, vẫn là Tiểu Điều đẩy cô một cái, “Rốt cuộc cậu với Tiêu Thượng Kỳ thế nào rồi? Cậu thổ lộ rồi à?”.

“Lại còn cần thổ lộ ư? Cậu ta đâu phải đũa ngọc? Nhiên Nhiên thích cậu ta, tớ không tin cậu ta không biết, cậu nên hỏi ngày hôm qua hai người tiến hành đến bước nào rồi mới phải”. Chu Nguyệt che miệng, không giấu được ý cười trên mặt.

“Hôm qua quả thật là tớ đến nhà cậu ấy, nhưng cậu ấy đưa tớ về rồi đi luôn, tớ ở đó ngủ một giấc mà thôi”. Hà Tiểu Nhiên cũng biết hôm nay không giấu được, chỉ là có chút chuyện cô thật sự không thể nói ra, tránh nặng tìm nhẹ nói

lại tình huống ngày hôm qua.

“Không thể nào!”. Chu Nguyệt kinh ngạc, nhìn vẻ mặt thản nhiên của Hà Tiểu Nhiên, biết bạn mình không nói dối, chỉ có thể ngượng ngừng nói, “Không thể tưởng tượng được Tiêu Thượng Kỳ cũng có phẩm chất của Liễu Hạ Huệ”.

Liễu Hạ Huệ sao? Tầm mắt của Hà Tiểu Nhiên dừng lại trên chén rượu suy nghĩ, đây thật sự là một lý do tốt để an ủi chính mình.

Buổi tối hôm đó là ngày thứ hai Hà Tiểu Nhiên uống nhiều. Không chỉ mình cô, Tiểu Điều, Chu Nguyệt và Ôn Vũ cũng uống không kém. Uống nhiều rồi không muốn về phòng ngủ, vì thế cả bọn lại tiếp tục chiến đấu ở phòng karaoke gần trường học.

Ca hát, đôi Hà Tiểu Nhiên mà nói, là vấn đề nan giải. Ngũ âm⁽²⁾ của cô không được tròn, trước kia từng quyết tâm tìm gia sư thanh nhạc học lại từ đầu, kết quả gia sư thanh nhạc thẳng thắn nói với cô, cái gọi là ngũ âm không được tròn của cô nằm ở tai mà không phải là giọng hát, giống như rất nhiều người điếc không hề bị câm mà chỉ là không nghe được những gì mình nói, không thể giải quyết được. Cho nên, vào phòng karaoke, cô cũng chỉ có thể tìm đến cái xô pha, chuyên tâm tấn công hoa quả khô và khoai tây chiên giòn.

Tình huống của cô và Tiểu Điều gần giống nhau, vì thế toàn bộ căn phòng thuê chỉ vang lên tiếng ca lãnh lớt không ngừng của Chu Nguyệt với Ôn Vũ, hòa trong tiếng nhạc như vỡ tai.

“Nhiên Nhiên, ngày mai tớ đi rồi, người khác tớ không lo, người tớ lo lắng là cậu”. Tiểu Điều gồi đầu lên vai Hà Tiểu Nhiên, khẽ kéo một mảnh dưa khô, bỗng nhiên nói, “Cậu kiên cường hơn người khác rất nhiều, cũng lạnh nhạt, nhưng thật ra rất mềm lòng. Tớ không biết rốt cuộc cậu nghĩ thế nào, nhưng tình yêu phải là cả hai cùng nhau trả giá, một mình cậu kiên trì như thế không mệt mỏi sao?”.

“Cậu bỗng nhiên sến súa như thế, tớ không chịu được”. Lời nói của Tiểu Điều làm cho nơi nào đó trong tim Hà Tiểu Nhiên chọt co rút, đau đớn kịch liệt. Cô hơi nắm tay, thở sâu, đẩy chiếc đầu nặng trĩu của Tiểu Điều sang một bên, ung dung trở lại vẻ bình thường, nói, “Mệt mỏi chứ, tớ cũng không phải siêu nhân, nhưng chắc cũng chỉ mệt mỏi vài ngày thôi, cậu yên tâm đi. Sau này cậu tìm được người tốt nương tựa, tương lai phát đạt, đừng quên tớ là được”.

“Thật hay giả vậy? Lời này không giống cậu bình thường đâu nhá, bị kích thích gì sao?”. Tiểu Điều mở to hai mắt, nhìn Hà Tiểu Nhiên vẻ khó tin.

“Bị cậu kích thích chứ ai”. Hà Tiểu Nhiên cảm thấy mình đã uống say, đang nói mê sảng, ngừng một lát, nhìn Tiểu Điều rồi nói, “Cũng không phải bị cái gì kích thích, chỉ là bỗng suy nghĩ cẩn thận, thích một người không nhất định phải đến được với người đó. Tớ thích người đó, là hy vọng có thể làm cho người đó cảm thấy vui vẻ, nếu việc thích của tớ trở thành gánh nặng, khiến người đó khó

chịu thì đó không phải là mong đợi ban đầu của tớ. Tớ không muốn tình cảm của tớ cuối cùng lại trở nên không đáng một đồng, lại còn dẫn tới phiền chán như vậy. Tớ thật sự hiểu rõ rồi”.

Tiểu Điêu nhìn cô chăm chăm, một lúc lâu mới miễn cưỡng mở miệng nói, “Vốn dĩ tớ phải khuyên cậu, không nghĩ tới cuối cùng thành cậu khuyên tớ. Cậu nói đúng, tình cảm của chúng ta có lẽ đối với một số ít người mà nói là không đáng một đồng, nhưng đối với chính chúng ta mà nói, là trân quý nhất. Để những người không biết quý trọng này đi đời nhà ma hết đi, chúng ta cuối cùng cũng dừng việc thích bọn họ được. Châm ngôn nói thế nào nhỉ, chân trời khắp nơi đều có hoa thơm cỏ đẹp, đúng, chân trời khắp nơi đều có hoa thơm cỏ đẹp, tớ sẽ đi khắp Trung Quốc tìm hoa thơm cỏ đẹp của tớ, ha ha ha...”.

Tâm tình của Tiểu Điêu có gì đó không đúng. Hà Tiểu Nhiên suy nghĩ. Lúc ở phòng ngủ xem ảnh, Tiểu Điêu có vẻ khá bình tĩnh, hiện tại lại rất kích động. Những lời vừa nói, cô không định khuyên giải Tiểu Điêu mà chỉ muốn nói chính đêm hôm đó cô đã hiểu được vấn đề, thế nhưng lời nói cũng vẫn chỉ là lời nói, thứ tình cảm này đâu thể nói buông là buông ngay được? Nếu cô có thể thông dong như vậy thì hôm nay đã không phải mượn rượu giải sầu. Chỉ là cô không biết Tiểu Điêu và Tiêu Bác Niên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chu Nguyệt nghe được mấy câu của Tiểu Điêu, bỗng cầm micro quay đầu nói một câu, “Cái tên Tiêu Bác Niên khôn kiếp ấy, tớ muốn đánh cho hắn một trận từ lâu rồi, nếu tớ có công phu của Nhiên Nhiên thì đã đánh cho hắn đến mức mẹ hắn cũng không nhận ra được”.

“Đừng nói bậy bạ, hát đi”. Ôn Vũ vỗ Chu Nguyệt một cái, quay đầu lo lắng nhìn vào mắt Tiểu Điêu, sau đó vui đầu ăn chuối tiêu và dưa khô, giống như không nghe thấy gì hết.

Đêm dần sâu, cả đêm qua lại gần như không ngủ, Hà Tiểu Nhiên hơi đuối sức, dựa vào sô pha ngủ gật. Chu Nguyệt với Ôn Vũ hát lâu cũng mệt, luân phiên nhau chợp mắt, một lúc sau mới tỉnh, đẩy cô, gọi cô cùng quay về phòng ngủ.

“Tiểu Điêu đâu?”. Hà Tiểu Nhiên đứng lên, nhìn khắp phòng.

“Đi toilet rồi”, Chu Nguyệt nghiêng đầu nghĩ, lại nhìn đồng hồ, bỗng nhiên kêu một tiếng sợ hãi, “Trời ơi, cậu ấy đi WC sao lâu như vậy?”.

“Cậu ấy đi bao lâu rồi?”, Hà Tiểu Nhiên và Ôn Vũ gần như đồng thanh hỏi.

“Lúc cậu ấy đi ra ngoài tớ nhớ rõ còn chưa đến mười giờ rưỡi, mà bây giờ đã hơn một giờ”, Chu Nguyệt lại nhìn đồng hồ, xác định chính mình không ngủ mơ nhìn lầm kim đồng hồ, rồi mở cửa xông ra ngoài.

Mấy người phục vụ mặc đồng phục đứng ở ngoài cửa, thấy bọn họ nổi đầu ra liền lại gần hỏi có phải muốn tính tiền không.

“Chúng tôi còn có một người, lúc hơn mười giờ đi WC bây giờ vẫn chưa trở

về”, Chu Nguyệt nói năng hơi lộn xộn, kéo người phục vụ đi thẳng đến toilet kiểm tra cả hai bên, cuối cùng không tìm được gì.

“Cậu ấy có thể đi đâu chứ?”. Ba người đều sốt ruột, gọi điện về phòng ngủ, tiếng chuông điện thoại vang lên thật lâu mà không có ai nghe. Hỏi mấy người phục vụ ngoài cửa, họ đều nói không chú ý tới Tiểu Điều có đi ra ngoài hay không, cô ấy lại không phải người ở đây, ngoài trường học ra thì còn có thể đi đến chỗ nào?

“Nhìn thử camera giám sát ở đây đi, tối thiểu có thể biết Tiểu Điều đã rời khỏi đây chưa”. Hà Tiểu Nhiên ngẩng đầu nhìn khắp mọi nơi, tuy rằng không nhìn thấy camera trên trần nhà hay ngoài hành lang nhưng cô nghĩ những chỗ như thế này tất nhiên phải có phương tiện theo dõi.

“Thực xin lỗi quý cô, chỗ chúng tôi không có camera theo dõi”. Người phục vụ nghe thấy thì lập tức từ chối.

“Sao lại có thể không có chứ, đến cả các khu vực lớn nhỏ trong trường học đều có camera, một nơi công cộng như của mấy người làm sao mà không có được?”. Chu Nguyệt vừa nghe thấy liền phát hỏa, giọng the thé, “Chúng tôi không tìm thấy người ở chỗ này, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cậu có gánh nổi trách nhiệm không?”.

“Vị tiểu thư này, cô đừng kích động như vậy”. Cậu phục vụ trực nửa đêm cũng tức giận, “Đừng nói chỗ chúng tôi không có camera theo dõi, cho dù là có thì không phải ai yêu cầu cũng được xem”.

“Cậu có thái độ kiêu gì vậy, gọi quản lý của các người đến đây!”. Chu Nguyệt càng nóng giận, giọng lại cao lên vài phần.

“Quản lý không có ở đây, các vị nếu không hát, xin mời tính tiền”. Cậu phục vụ càng lớn tiếng, rồi hạ giọng lầm bầm, “Ai biết các người có thật sự không tìm thấy người hay có ý đồ khác, những người giống như các người, tôi thấy nhiều rồi”.

“Tính tiền? Dựa vào cái gì? Người chúng tôi còn chưa tìm xong, đi rồi thì các người lại càng có thể rũ bỏ trách nhiệm phải không?”. Chu Nguyệt chưa nghe câu nói kế tiếp của cậu phục vụ đã mắng người, nói xong mới nhận ra vừa rồi hình như cậu phục vụ còn nói thêm gì đó, càng nghĩ càng khó chịu, chỉ vào cậu ta nói, “Cậu vừa rồi nói cái gì, cậu lớn tiếng nói một lần nữa cho tôi nghe...”.

“Đừng tranh cãi nữa”. Ôn Vũ và Hà Tiểu Nhiên chạy nhanh đến vừa kéo cô sang một bên vừa khuyên, “Trước tiên phải tìm Tiểu Điều đã, việc đó quan trọng hơn”.

“Tìm như thế nào? Đi đâu tìm?”. Chu Nguyệt vẫn tức giận, một lúc lâu mới kiềm chế được, trong giọng nói mang theo tiếng nức nở, “Đã muộn thế này, cậu ấy một thân một mình có thể đi đâu chứ?”.

Khi điện thoại Tiêu Thượng Kỳ đổ chuông là lúc anh đang đánh bài cùng những người khác. Tối nay anh rất may, Lục Quân Hoành liên tục mất điểm thì không khỏi buồn bực, kêu đại ca tới cứu.

“Đã đánh bạc phải chấp nhận thua, cậu không phải đàn bà, la lối gì, định dọa người à?”. Mộ Thiếu Thiên hiếm khi nhàn nhã, vừa uống trà vừa chơi cờ vây với Triệu Minh Hiên. Hai người giằng co rất lâu, lúc Lục Quân Hoành la lối, anh đang chậm chậm nhấp một ngụm trà, nhìn có vẻ mi mắt cũng lười không muốn nâng nhưng thật ra đang soi chăm chăm bàn cờ Triệu Minh Hiên, nói móc một câu.

“Các người bắt chẹt tôi”. Lục Quân Hoành tỏ vẻ oán hận, tiện tay ném ra một thẻ trắng, cắn răng nói, “Cho anh, tôi không tin anh ăn được tám bài này!”.

Không ngờ rằng Tiêu Thượng Kỳ lại thực sự chỉ còn đợi thẻ trắng, thấy Lục Quân Hoành đánh ra liền nói, “Àn, tôi ù!”.

Trâu Thiếu Ba không kìm được, nhìn Lục Quân Hoành giơ chân cười ha ha.

Lúc đó chuông di động của Tiêu Thượng Kỳ vang lên, hiện tên Hà Tiểu Nhiên, anh nhìn thoáng qua, không nghe máy mà còn khẽ nhăn mặt.

“Máy giờ rồi?”, Lục Quân Hoành ngẩng đầu nhìn đồng hồ để bàn ở góc đại sảnh, “Cô gái của anh kiểm tra sao?”.

“Chuyện gì cũng tham gia, xem bài của cậu đi!”, Trâu Thiếu Ba vừa nói, bài đã tráo xong bày ra tiếp.

Hai chữ kiểm tra này làm cho chân mày Tiêu Thượng Kỳ càng cau chặt. Anh nghĩ Hà Tiểu Nhiên không giống những cô gái khác, dù sao, sau khi anh đối với cô như vậy, cô vẫn còn có thể thản nhiên đối diện anh. Chỉ là anh đã quên rằng cô cũng là con gái, chung quy không nên để cho cô hiểu lầm.

“Sao khuya như vậy còn chưa ngủ?”. Lúc đó, anh suy nghĩ rất nhiều, cũng cảm thấy phiền toái, nhưng cuối cùng thì vẫn quyết định nghe máy, có điều giọng điệu rất thờ ơ, “Nhớ anh à?”.

Thực ra bình thường Hà Tiểu Nhiên trừ phi có chuyện ở trường, nếu không sẽ không gọi cho Tiêu Thượng Kỳ. Nhưng Tiêu Thượng Kỳ lại thường xuyên gọi điện thoại cho cô, thường là nửa đêm tán nhảm hoặc sáng sớm trước khi tập thể dục gọi điện thoại kêu cô dậy. Có điều, chưa bao giờ Hà Tiểu Nhiên thấy Tiêu Thượng Kỳ dùng giọng điệu ngạo mạn như vậy nói chuyện với cô.

Trong nháy mắt, hình ảnh cô cố gắng quên tức khắc vọt đến trong đầu, cô hiểu được vì sao Tiêu Thượng Kỳ có thái độ xa cách như vậy. Thực ra cô không phải cố ý muốn dây dưa với anh, nhưng chính cô cũng không hiểu được vì sao trong lúc lo lắng bất lực, điều đầu tiên cô nghĩ đến là gọi cho anh. Có lẽ, vì cô thích anh nên đã thành thói quen, không chỉ mỗi giây mỗi phút nghĩ đến anh mà còn làm cho cô nảy sinh cảm giác ỷ lại.

Nghĩ thế, Hà Tiểu Nhiên nhảy dựng lên, theo bản năng tắt luôn điện thoại. Ôn Vũ đang sốt ruột, nhìn thấy cô thất hồn lạc phách cầm điện thoại ngẩn người liền đoán được cô vừa mới gọi điện thoại cho ai, kìm không được mà thở dài, trong lòng khê than: thật sự là nghiệt duyên.

Nghiệt duyên, Hà Tiểu Nhiên cũng tự nhiên nghĩ tới hai chữ này, sau đó giật mình, nhìn Ôn Vũ. Tiêu Bác Niên! Hai người dường như cùng lúc nghĩ đến. Tiêu Bác Niên làm cho một công ty có vốn đầu tư nước ngoài quy mô rất lớn ở Thượng Hải, nhưng anh ta là người địa phương, mấy ngày nay hẳn là không có tin tức gì. Tiểu Điều sắp phải rời đi, liệu có phải đi tìm Tiêu Bác Niên trước lúc chia tay?

“Tiêu Bác Niên ở đâu?”, Hà Tiểu Nhiên hỏi Chu Nguyệt.

“Sao tớ biết được?”. Chu Nguyệt cũng đáp lại. Ba người chạy đến quầy tính tiền phòng karaoke, sau khi mở hóa đơn làm bằng chứng thì vội vàng vàng vàng lao ra con đường đã chìm trong bóng đêm.

“Tìm ai đó hỏi đi”. Ôn Vũ ngẫm nghĩ, “Chu Nguyệt, cậu quen với Hứa Mặc khoa máy tính phải không? Cậu ta cũng là người địa phương, hẳn là biết Tiêu Bác Niên ở chỗ nào?”.

“Muộn thế này cũng không biết cậu ta ngủ chưa”. Chu Nguyệt thở dài, lấy điện thoại ra ấn phím tìm kiếm, sau đó bấm số. Sau mấy chục giây, nghe thấy điện thoại có người trả lời, Hà Tiểu Nhiên và Ôn Vũ ở bên cạnh cùng thở phào.

“Cậu ấy nói chỉ biết nhà Tiêu Bác Niên đại khái ở khu nào nhưng chưa tới, không biết chính xác vị trí cụ thể”. Vừa nghe điện thoại, Chu Nguyệt vừa che microphone lặp lại tin tức cô nghe được.

“Có thể nhờ cậu ấy hỏi thăm hộ được không?”, Ôn Vũ hỏi.

Chu Nguyệt mở miệng nhờ Hứa Mặc hỏi thăm giùm. Đêm hôm khuya khoắt, Hứa Mặc đang viết chương trình vốn không muốn giúp, nhưng vì Chu Nguyệt cứ năn nỉ nên đành đồng ý. May mắn nam sinh khoa bọn họ đều có tiếng là cú đêm, thật sự là còn mấy người đang chơi game hoặc là viết chương trình, hỏi thăm một vòng, cuối cùng hỏi ra địa chỉ nhà Tiêu Bác Niên.

Lúc nhận được điện thoại của Hứa Mặc đã là hơn hai mươi phút sau. Hứa Mặc cảm thấy rất lạ, vì sao Chu Nguyệt gấp gáp hỏi thăm địa chỉ nhà Tiêu Bác Niên như vậy? Có điều cũng không quên nhắc nhở các cô, đêm đã khuya, đừng đi lung tung ở ngoài.

May mắn là sau nửa đêm có thể dễ dàng gọi xe taxi, Hà Tiểu Nhiên báo địa chỉ nhà của Tiêu Bác Niên xong thì cảm thấy gần như không còn sức để nói chuyện. Tài xế cũng không nói nhiều, chỉ vặn lớn radio lên, chắc là kênh giao thông. Đêm đã khuya, hẳn là để nâng cao tinh thần của các lái xe trên đường, hoặc để nâng cao tỉ suất nghe đài lúc nửa đêm nên nam nữ dẫn chương trình trêu chọc nhau rất nhiều, ngẫu nhiên phát vài tiết mục ngắn.

Hà Tiểu Nhiên rất căng thẳng, cứ có cảm giác mắt tài xế bất thường, liên tục trộm liếc các cô qua kính chiếu hậu.

Cảm giác bất an này còn mạnh mẽ hơn cả nỗi lo lắng cho Tiểu Điều, khiến tim cô đập nhanh, theo bản năng nắm chặt tay lại. Sau trung học, cô đã không luyện tập quyền đạo, chủ yếu là mẹ cô sợ cô làm lỡ việc học, còn nói con gái luyện tập cái này không nhã nhặn. Có điều với bản lĩnh của cô hiện tại, nếu tài xế... Cô đánh giá một chút thân hình và thể trọng của tài xế, cảm thấy cô vẫn có thể ứng phó được.

Nghĩ như vậy, trái tim đang đập nhanh cũng nhẹ nhàng hơn chút. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, từng ngọn đèn đường nhanh chóng bị bỏ rơi ở phía sau lưng. Điện thoại di động lại thành linh vang lên làm cho cô giật mình.

Là Tiêu Thượng Kỳ gọi tới. Từ lúc cô gọi cho anh đến giờ đã hơn nửa tiếng, cô suy nghĩ một lúc rồi bắt máy.

“Em ở chỗ nào? Bây giờ là mấy giờ rồi?”. Tiếng của người dẫn chương trình kênh giao thông vang ở bên, cô còn chưa biết giải thích vì sao khi này gọi điện cho anh lại ngắt điện thoại. Hà Tiểu Nhiên có thể tưởng tượng ra vẻ mặt khi nói chuyện của anh, tất nhiên là nhíu mi lại.

“Còn ở bên ngoài, có chút việc”. Hà Tiểu Nhiên chỉ có thể nói như thế.

“Xảy ra chuyện gì? Sao em gọi cho anh không nói tiếng nào đã cúp máy?”. Tiêu Thượng Kỳ vừa đánh hơn nửa ván mạt chược, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng. Hà Tiểu Nhiên sẽ không vô duyên vô cớ gọi điện thoại cho anh lúc khuya như vậy. Anh không nên không hỏi nguyên do, cho nên bảo Triệu Minh Hiền thay mình, đứng ngoài hành lang gọi lại, “Nói thật đi, đừng có lừa anh”. Nghĩ một lát, anh nói thêm.

“Không thấy Tiểu Điều đâu cả, bọn em đi tìm cậu ấy”. Nhìn Chu Nguyệt và Ôn Vũ, Hà Tiểu Nhiên có ý không muốn nói, chỉ là trước giờ cô chưa từng bối rối giống như buổi tối hôm nay, trong lòng giống như có tảng đá đè nặng. Nhìn Ôn Vũ khẽ gật đầu, cô liền nói sơ lược.

“Muộn như vậy, ba nữ sinh bọn em đi đâu tìm cô ấy?”. Tiêu Thượng Kỳ dập tắt nửa điếu thuốc còn lại trong tay, trở lại phòng, cầm chìa khóa xe đi ra ngoài. Lục Quân Hoành thẳng liên tiếp hai ván, cô tình xoay người kéo anh lại, “Đừng đi nhé, vừa thấy người khác thẳng đã bỏ đi là không được”.

“Bọn em đi taxi, không sao”. Hà Tiểu Nhiên thấp thoáng nghe được câu này, vội vàng nói.

“Taxi cũng không hẳn an toàn”. Tiêu Thượng Kỳ đẩy tay Lục Quân Hoành ra, không thèm quay đầu lại, vừa đi ra ngoài vừa nói, “Địa chỉ, bọn em muốn đến chỗ nào?”.

Báo địa chỉ nhà Tiêu Bác Niên xong, Tiêu Thượng Kỳ cũng không cho cô tắt điện thoại, vì thế cô ngơ ngác nghe anh khởi động xe, nghe tiếng bánh xe ma sát

mặt đất, mãi cho đến khi xuống xe.

Điều kiện gia đình Tiêu Bác Nhiên hẳn là rất bình thường, nhà anh ta ở bên trong một khu xưởng lớn, cả khu chung một cổng, xe cộ không thể đi vào. Dưới ánh trăng, bên trong cánh cửa là một màu đen sì làm cho Chu Nguyệt, Ôn Vũ đều sợ hãi.

“Bọn em đừng đi vào, đứng ở ngoài đường, anh đến ngay”. Dọc theo đường đi, Tiêu Thượng Kỳ ngẫu nhiên nói mấy câu với cô, đều là mệnh lệnh, bảo các cô thế này hoặc thế kia. Chu Nguyệt ban đầu còn nói nhỏ rằng chưa thấy tên nào bá đạo như vậy, tới lúc này lại cảm kích vạn phần.

Đợi ở ven đường ước chừng mười phút thì thấy chiếc xe việt dã của Tiêu Thượng Kỳ rồ ga chạy tới. Thân xe màu đen, được ánh trăng và đèn đường chiếu rọi, tỏa ra những tia sáng khiến cho người ta thấy an lòng.

Màn đêm đen kịt, muốn tìm ra nhà Tiêu Bác Nhiên giữa cả đồng nhà dân kiểu cũ giống nhau cũng không dễ dàng gì, chưa kể đến đường xá lại có nhiều ổ gà. Hà Tiểu Nhiên đi phía sau Tiêu Thượng Kỳ cứ chân thấp chân cao. Lúc cô bị vấp suýt ngã lần thứ n, Tiêu Thượng Kỳ vẫn không quay đầu lại, chỉ bỗng nhiên đưa tay phải về sau tới trước mặt cô. Giữa đêm khuya mùa hè, gió cũng hơi lạnh, lòng bàn tay của anh lại rất nóng, cảm giác nóng này theo mạch máu chạy thẳng đến tim cô.

Ôn Vũ liên tục gọi điện về phòng ngủ, đáp lại vẫn là tiếng chuông kéo dài không thôi như trước. Chu Nguyệt cũng gọi vào điện thoại của Tiểu Điều, lại chỉ có tiếng nữ trong điện thoại trả lời, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.

“Tiểu Điều thật sự tìm đến Tiêu Bác Nhiên sao?”. Tìm thêm một lần nữa, toàn bộ các gia đình trong khu vực đều đã tắt đèn đi ngủ, thế giới này giống như chỉ còn lại bốn người bọn họ, Chu Nguyệt hơi nản lòng. Hứa Mặc vừa giúp cô tìm được số điện thoại của Tiêu Bác Nhiên, nhưng điện thoại cũng tắt máy. “Có lẽ cậu ấy chỉ đến chỗ nào đó yên tĩnh. Buổi sáng tờ thấy thái độ của cậu ấy rất kiên quyết, đến ảnh còn xé, không muốn giữ lại thứ gì làm kỷ niệm cả. Giờ mấy giờ rồi, có chắc cậu ấy sẽ đến tìm anh ta không?”.

“Đến cũng đã đến rồi, cứ tìm thử xem, nếu thực sự cậu ấy không ở đây, chúng ta cũng yên tâm”. Ôn Vũ nắm chặt góc áo của Chu Nguyệt, nhỏ giọng nói, “Tiêu đại thiếu gia còn chưa nói gì, cậu oán giận cái gì chứ?”.

“Họ Tiêu chả có người nào tốt cả”. Chu Nguyệt hừ một tiếng, nhìn hai người đi bộ phía trước, lại nghĩ tại sao tìm mãi không thấy, cơn tức bỗng nhiên bùng lên. Có điều, lời này cô chỉ dám chỉ thẳng vào mũi Tiêu Bác Nhiên mà nói, chứ không dám nói thành tiếng cho Tiêu Thượng Kỳ nghe thấy, chỉ có thể ghé vào tai Ôn Vũ thì thầm.

Thực ra Hà Tiểu Nhiên cũng không dám chắc sẽ tìm được Tiểu Điều ở nơi

này, chỉ là hôm nay cô cảm thấy Tiểu Điều rất khác thường, trong lòng cô luôn luôn có dự cảm rất xấu, Tiểu Điều rất có thể đã xảy ra chuyện.

Cô đi như mất hồn mất vía, mặc dù Tiêu Thượng Kỳ đã gắng sức nắm tay cô, Hà Tiểu Nhiên vẫn bị vấp. Lúc chống tay xuống đất, cả người cô cứng lại.

Bên cạnh bụi cỏ cách chỗ cô bị vấp vài bước, một chiếc túi xách dệt màu đậm bị vứt trên mặt đất, nếu không phải bị vấp, cô căn bản sẽ không phát hiện ra. Trên dây kéo của túi xách có treo một món đồ chơi nhỏ bằng bông màu đỏ, là quà tặng kèm hôm họ đi ăn cơm ở nhà hàng mừng sinh nhật của Tiểu Điều, một con khí đầu chó nhỏ bằng lông đỏ, rất xấu. Tiểu Điều vẫn luôn treo trên túi xách, bởi vì hôm ấy họ gặp Tiêu Bác Niên và bạn của anh ta trong nhà hàng, lúc mua đồ, Tiêu Bác Niên cũng muốn một con khí đầu chó nhỏ như vậy.

“Đây không phải là túi xách của Tiểu Điều sao?”. Tiêu Thượng Kỳ không biết vì sao Hà Tiểu Nhiên lại ngồi xổm bất động trên mặt đất, cho rằng cô bị trật chân, đang cúi người xem thì Chu Nguyệt và Ôn Vũ đi phía sau bọn họ hai bước chân đồng loạt phát hiện cái túi xách kia.

“Chắc chắn?”, Tiêu Thượng Kỳ thả tay đang nắm Hà Tiểu Nhiên ra, theo thói quen xoa xoa đầu cô hai cái mới nói, “Mọi người đứng ở đây chớ đi đâu, cũng đừng động, để tôi vào xem thử”.

“Em đi cùng với anh”. Hà Tiểu Nhiên bỗng đứng phắt lên, nói là cùng nhau, nhưng chưa đợi Tiêu Thượng Kỳ, cô đã sải bước vọt vào lùm cây phía sau bụi cỏ.

Ghi chú:

1. Đây là hai câu thơ cuối trong bài thơ Bàn nữ của Tần Thao Ngọc, dịch thơ “Năm tháng miệt mài thêu áo cưới, Cho người xuất giá dạ ngồn ngàng”.

2. Ngũ âm: Năm âm (theo âm vận học chỉ năm loại phụ âm khác nhau ở vị trí phát âm), âm hầu (cổ họng), âm nha (răng hàm), âm thiệt (lưỡi), âm xỉ (răng cửa), âm thân (môi).

Chương 4

Bi Thương

Chuyện hôm đó trở thành ác mộng suốt đời của bốn cô gái trong phòng Hà Tiểu Nhiên.

Đúng là Tiểu Điều ở phía sau lùm cây, ôm đầu gối ngồi giữa đám cỏ dại. Hà Tiểu Nhiên nhớ rõ, Tiểu Điều là người thích sạch sẽ, sợ nhất côn trùng, bình thường đừng nói ngồi ở giữa cỏ dại như vậy, chỉ cần bắt cô đi vào đám cỏ đó thôi cũng đã khiến cô khó chịu hơn cả việc giết chết cô.

Tiếng bước chân của mấy người bọn họ tựa hồ như không kinh động đến

Tiểu Điêu, cô vẫn duy trì tư thế ngồi như trước, ôm đầu gối không nhúc nhích. Tiêu Thượng Kỳ nhìn quanh bỗng nhíu mày, nhẹ giọng nói với Hà Tiểu Nhiên: “Anh đi ra ngoài trước. Có việc gì thì gọi anh.” Sau đó lui ra.

“Tiểu Điêu!” Hà Tiểu Nhiên không nhìn Tiêu Thượng Kỳ, ngồi xỏm xuống, nhẹ giọng gọi. Gọi liên tiếp ba tiếng mà Tiểu Điêu vẫn lặng thinh không phản ứng, cô vỗ nhẹ lên vai Tiểu Điêu, không ngờ cái người vẫn ngồi như tượng đá bất động đó bỗng nhiên giơ tay đẩy mạnh cô. Hà Tiểu Nhiên bị bất ngờ ngã sang một bên. Tiểu Điêu ngẩng đầu lên, ánh mắt cô dữ dội khác thường, đó là ánh mắt của con vật nhỏ bị thương, bị vây trong tuyệt vọng, dữ dội mà bất lực.

“Tiểu Điêu, Tiểu Điêu, cậu làm sao vậy?”. Chu Nguyệt và Ôn Vũ cùng gọi, cuối cùng tầm mắt dừng ở cổ áo của cô rồi im bật, quên mất phải nói cái gì.

Đêm qua khi Tiểu Điêu đi ra ngoài là mặc trang phục đang thịnh hành nhất mùa hè này, áo tay lỡ phối với quần short, phô bày dáng người mảnh khảnh và đôi chân dài của cô. Thế nhưng lúc này, cổ áo bị xé rách, tất cả cúc áo cũng đứt tung, khi cô đứng dậy, cả khoảng da thịt trắng nõn trước ngực lộ ra.

Hà Tiểu Nhiên bị ngã mới phát hiện ra những vết trầy da lớn trên cánh tay cùng đùi của Tiểu Điêu. Cô chưa bao giờ biết được đêm của mùa hè lại lạnh đến như thế, một cái chớp mắt này khiến cả người cô run rẩy không thể kiểm chế.

“Tiểu Điêu, Tiểu Điêu, Tiểu Điêu...”, Hà Tiểu Nhiên liên tiếp gọi tên bạn. Thời gian cứ trôi qua, trong trí nhớ của các cô, một giờ chờ đợi kia kéo dài như cả năm, cuối cùng ánh mắt Tiểu Điêu chậm chạp dừng lại trên mặt Hà Tiểu Nhiên, dần có tiêu cự, giống như cuối cùng đã nhận ra ba người đang đứng quanh mình. Thật lâu sau, khóe miệng Tiểu Điêu run run lộ ra một nét cười gian nan.

“Cậu có sao không, chúng tớ tìm cậu thật lâu, cái tên vô lại này còn chơi trò mất tích với bọn tớ.” Hà Tiểu Nhiên nghẹn ngào, giống như có cái gì đó rất nặng đè trong tim, khó chịu mà không thể làm gì được, không kìm được nước mắt cùng tiếng nức nở, chỉ có thể vội vàng gọi, “Tiểu Điêu...”

“Cậu khóc cái gì?”. Tiểu Điêu vẫn cười, đi đến gần, Hà Tiểu Nhiên nhìn thấy khóe miệng cô có dấu bầm tím giống như vết máu khô uốn lượn một đường đi qua cằm.

“Tớ... thực lo lắng cho cậu.” Hà Tiểu Nhiên không biết nên nói gì. Các cô đều đã xem qua không ít các loại phim truyền hình, trong đầu không thể không liên tưởng đến những hình ảnh đáng sợ nhưng không có đủ can đảm để hỏi Tiểu Điêu, chỉ có thể mờ mịt nhìn nụ cười khó khăn của cô.

“Chúng ta về phòng đi”, hồi lâu Ôn Vũ nhẹ giọng nói, “Về nghỉ ngơi.”

“Ừ đi về...” Hà Tiểu Nhiên cùng Chu Nguyệt đồng ý, chưa kịp gạt đầu thì Tiểu Điêu đã lắc đầu thì thào, “Không được!”

Xung quanh lại rơi vào im lặng tới cực điểm, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy

tiếng côn trùng kêu, lúc sau khi Tiểu Điêu ngẩng đầu lên thì đã bình tĩnh hơn rất nhiều, trong ánh mắt có vẻ quyết tuyệt, cô đưa tay tới trước mặt Hà Tiểu Nhiên muốn mượn điện thoại. Các cô đều không đoán được Tiểu Điêu muốn gọi cho ai, chỉ có thể nhìn cô ấn phím.

Xe cảnh sát tới rất nhanh, tiếng còi chói tai xuyên qua màn đêm, đèn ô tô cùng đèn pin chiếu tìm chứng cứ khiến lùm cây cỏ dại vốn u ám trở nên sáng rực như ban ngày.

Chu Nguyệt, Ôn Vũ cùng Tiểu Điêu ngồi trên xe cảnh sát, chỉ có Hà Tiểu Nhiên ngồi trên xe Tiêu Thượng Kỳ.

“Tiểu Điêu dũng cảm hơn so với tưởng tượng của chúng ta.” Hà Tiểu Nhiên không còn một chút sức lực, sau khi lên xe liền cuộn mình trên ghế không nhúc nhích. Tiêu Thượng Kỳ giúp cô thắt dây an toàn, đi theo phía sau xe cảnh sát, không nói tiếng nào, có chút lo lắng. Anh không biết cách an ủi, cũng không biết phải an ủi như thế nào, chỉ có thể nói: “Mọi chuyện rồi sẽ qua nhanh thôi, em đừng như vậy.”

“Có thể trôi qua sao?”. Cuối cùng Hà Tiểu Nhiên cũng cự quạ, lầm nhảm: “Sẽ qua rất nhanh ư, làm thế nào để qua được? Tiểu Điêu sẽ phải làm sao bây giờ? Tối nay rốt cuộc Tiêu Bác Niên đã làm cái gì? Hấn... sao hấn không chết đi!”

“Sao em nghĩ cực đoan như vậy.”

Tiêu Thượng Kỳ thở dài, “Em còn chưa biết vì sao Tiểu Điêu chạy đến đây, sao lại có thể đổ lỗi cho Tiêu Bác Niên kia?”

“Vì sao em không thể trách hấn?”. Tiêu Thượng Kỳ nói chưa dứt lời, Hà Tiểu Nhiên đột nhiên ngồi thẳng dậy, “Chỗ đó ở ngay dưới lầu nhà Tiêu Bác Niên, không phải vì hấn thì cô ấy đến đây làm gì? Không vì hấn thì cô ấy có gặp chuyện không may kia không? Tiểu Điêu mới hai mươi hai tuổi, về sau phải làm sao bây giờ?”

“Là cô ấy tự tới, không ai ép cô ấy, cô ấy là người trưởng thành rồi, làm chuyện gì đều phải tự chịu trách nhiệm. Hà Tiểu Nhiên, em phải lý trí một chút, em như vậy không giúp gì cho cô ấy được.” Một câu cuối cùng này đã rút sạch toàn bộ khí lực của Hà Tiểu Nhiên, cô không giúp được Tiểu Điêu, nếu hôm trước cô không mất ngủ, cô sẽ không ngủ gục như vậy; nếu cô không ngủ sẽ biết Tiểu Điêu bỏ đi lúc nào; nếu biết, cô sẽ ngăn không cho Tiểu Điêu làm cái hành động điên rồ ấy; nếu không ngăn được, ít nhất cô cũng có thể đi cùng cô ấy đến đây, như thế, có phải sẽ tránh được mọi chuyện?

“Em đừng nghĩ nữa, cho dù Tiểu Điêu đã xảy ra chuyện gì, đó cũng không phải là lỗi của em”. Tiêu Thượng Kỳ dễ dàng nhìn thấy những suy nghĩ rối loạn trong đầu Hà Tiểu Nhiên. Anh vỗ nhẹ lên đầu cô, định khuyên cô vài câu nhưng rồi lại thôi. Với anh, Tiểu Điêu chỉ là một bạn nữ cùng lớp, không thân quen

lắm, không ai muốn người quen của mình xảy ra chuyện như vậy, nhưng giờ sự việc đã xảy ra rồi, anh cho rằng quan trọng nhất là xử lý hậu quả như thế nào để thương tổn ở mức thấp nhất. Còn về việc an ủi người khác, đó không phải là sở trường của anh.

Xe dừng lại cùng lúc trước cổng đồn cảnh sát, luật sư Giang Hoa Hâm bị dựng dậy lúc nửa đêm cũng đang chạy tới, lúc xuống xe không ngừng ngáp lên ngáp xuống nhưng vừa đi đến trước cổng đồn cảnh sát thì cả người đã bưng bưng khí thế.

Hà Tiểu Nhiên không biết Tiêu Thượng Kỳ tìm luật sư lúc nào, nhìn thấy anh cùng luật sư chào hỏi rồi tìm đội trưởng cảnh sát, trong lúc rối ren nhất thời cảm thấy dù cho có chuyện đáng sợ hơn nữa cũng có thể đối mặt, đồng thời cũng sợ hãi cái thói quen cùng cảm giác không muốn xa rời của mình. Nhìn anh làm việc này một cách tự nhiên, thoải mái cho thấy anh với cô thuộc hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Cảnh sát chẳng mấy chốc đã xuất hiện, đưa cho mấy người Hà Tiểu Nhiên bản khai, hỏi lặp đi lặp lại xem tối đó đã xảy ra chuyện gì, vì sao tìm được Tiểu Điêu ở đó, nhìn thấy gì ở hiện trường. Lúc Hà Tiểu Nhiên đi ra, Chu Nguyệt cùng Ôn Vũ vẫn còn đang ở trong phòng thẩm vấn. Tiểu Điêu không có ở đây, đầu óc cô có chút mờ mịt, nhớ đến trong các phim truyền hình, những lúc như thế này, chắc Tiểu Điêu được đưa đến bệnh viện để bác sĩ kiểm tra trước.

Đang miên man suy nghĩ trong hành lang, phía cầu thang bên kia vang lên những tiếng bước chân dồn dập, Hà Tiểu Nhiên mơ hồ ngẩng đầu lên nhìn thấy Tiêu Bác Niên đang đi tới cùng hai cảnh sát.

“Hà Tiểu Nhiên?”, Tiêu Bác Niên nhìn thấy cô thì lấp bắp kinh hãi. Cô không nghĩ rằng anh ta có thể gọi tên mình, vì trong trí nhớ của cô, bọn họ chưa từng gặp nhau trực tiếp lần nào, vì sao anh ta cũng được đưa đến đây? Hà Tiểu Nhiên chưa kịp lên tiếng, anh ta lại hỏi: “Sao cậu lại ở đây? Xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu...” Hà Tiểu Nhiên định nói người gặp chuyện không may không phải cô mà là Tiểu Điêu, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào, cô nghĩ, chuyện như vậy, Tiểu Điêu nhất định không muốn cho anh ta biết. Đúng lúc đó, người cảnh sát bên cạnh đã nói: “Không hỏi gì hết, muốn biết chuyện gì thì lát nữa nói sau.”

Hà Tiểu Nhiên nhìn theo Tiêu Bác Niên bị đưa vào một gian phòng, một lúc sau có một đôi vợ chồng hơn năm mươi tuổi vội vàng chạy tới, trên đầu đầy mồ hôi, tóc tai rối loạn.

Hà Tiểu Nhiên đoán, đây hẳn là cha mẹ của Tiêu Bác Niên, nhưng cô không còn sức lực nào để chào hỏi, chỉ có thể tìm một bức tường rồi dựa cả người vào.

Một đêm này dường như đặc biệt dài.

Đến khoảng gần bốn giờ, khi nắng sớm vừa lộ ra, Tiêu Thượng Kỳ không

biết từ đâu xuất hiện trước mặt Hà Tiểu Nhiên. Suốt một đêm không ngủ nhưng nhìn anh vẫn thực có tinh thần, anh kéo cô từ mặt đất đứng lên, đồng thời gọi cả Chu Nguyệt cùng Ôn Vũ.

“Anh đưa bọn em về phòng” Tiêu Thượng Kỳ nói, “Chu Nguyệt hôm nay lên tàu hỏa về nhà, cũng cần về phòng thu thập chút đồ đạc.”

“Chúng ta có thể đi sao?” Chu Nguyệt ngạc nhiên, “Không cần bọn em hỗ trợ điều tra, còn có Tiểu Điêu...”

“Không phải các cô đã nói hết với cảnh sát rồi sao?”. Giang Hoa Hâm vừa lúc cũng đi tới, ôn hòa nói với Chu Nguyệt, “Sự việc xảy ra cũng không liên quan nhiều đến các cô, chuyện cần các cô hỗ trợ cũng đã làm xong, bây giờ cùng Tiêu về nhà đi, ngủ một giấc. Cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, các cô vẫn còn có chuyện phải làm đúng không?”

Chu Nguyệt chần chừ nhìn Hà Tiểu Nhiên cùng Ôn Vũ, vé tàu của cô là giữa trưa, ban đầu vì chuyện của Tiểu Điêu, cô vẫn luôn lo rằng không thể về nhà đúng giờ, hiện tại biết mình có thể đi rồi nhưng trong lòng vẫn thấy khổ sở.

“Tiểu Điêu... Em là nói, Trần Y Nhân, khi nào thì có thể trở về.” Hà Tiểu Nhiên hỏi.

“Cô ấy... Cô bây giờ còn có chút việc, một lát có thể còn phải giúp cô ấy dựng lại hiện trường, khó mà nói khi nào thì có thể trở về, tôi sẽ ở trong này cùng cô ấy.” Giang Hoa Hâm nói, “Nơi này không phải chỗ tốt để nghỉ ngơi, các cô về phòng chờ cô ấy cũng được.”

“Bọn em đi trước”, cuối cùng vẫn là Ôn Vũ tinh táo, lôi Hà Tiểu Nhiên cùng Chu Nguyệt đi từng bước ra khỏi đồn cảnh sát, trở về trường học.

Đây là ngày cuối cùng của năm học, nhưng chuyện của Tiểu Điêu đã làm kinh động nhà trường, mấy tiếng trước khi Chu Nguyệt lên tàu, giáo viên hướng dẫn cùng viện trưởng, viện phó học viện đều đến phòng các cô, hỏi lại lần nữa chuyện đã qua rồi mang tất cả hành lý của Tiểu Điêu đi.

“Giúp tớ nói với Tiểu Điêu, cậu ấy là người kiên cường nhất, sau này phải cố gắng sống tốt. Nhớ gọi điện thoại cho tớ, đừng quên, về sau có cơ hội, chúng ta có thể gặp lại.” Lúc lên tàu, Chu Nguyệt khóc, nước mắt lã đãi, ba người không ngừng ôm nhau, lặp đi lặp lại những câu dặn dò, nhắc nhau giữ vững liên lạc, cố gắng sống tốt...

Hà Tiểu Nhiên vẫn còn nhớ, mỗi khi tới ngày lễ, trước các toa tàu đều là nước mắt của các nhóm sinh viên tốt nghiệp, nhà ga cũng luôn mở một bài hát, bài hát rất cũ của Ngô Kỳ Long “Chúc bạn lên đường bình an”.

Lưu luyến thế nào cũng phải dừng, xe lửa đến giờ là đi, những người đưa tiễn chạy theo toa xe đang từ từ xa dần, cố gắng bắt tay, gọi tên nhau, đuối theo cho đến khi toa xe xa dần không còn nhìn thấy trong tầm mắt...

Hà Tiểu Nhiên không ngờ rằng sau khi tiễn Chu Nguyệt, cô cũng không gặp lại Tiểu Điêu nữa.

Vụ án của Tiểu Điêu phá rất nhanh, kẻ tình nghi phạm tội nghe đâu dưới áp lực cực đại của cảnh sát, ngày hôm sau đã đầu thú nhận tội. Ngay trong ngày hôm đó, cha mẹ Tiểu Điêu đã ngồi máy bay tới đây, đón Tiểu Điêu từ đồn cảnh sát ra và đưa đi luôn, cắt đứt toàn bộ liên hệ của cô với các bạn học.

Vài ngày sau, Hà Tiểu Nhiên mới biết được việc này qua Tiêu Thượng Kỳ. Quả thật ngày hôm đó, Tiểu Điêu đi ra từ phòng karaoke, đứng trước quán karaoke đợi taxi, những hình ảnh này đều được camera bên ngoài quán karaoke ghi lại.

Kẻ phạm tội chính là tên tài xế taxi lái xe ca đêm, không, chính xác mà nói, là tài xế thay ca. Nửa đêm hôm đó, đưa con của tài xế bị bệnh, anh ta nhờ người đến thay ca, mà người này, mười mấy năm trước từng có hành vi đánh nhau bị vào tù, nhưng sau vài năm có biểu hiện rất tốt nên mọi người dần dần quên mất chuyện này.

Rất nhiều động cơ gây án của hành vi phạm tội chỉ xảy ra trong nháy mắt, lúc đó, tên tài xế thay ca này vì chơi mạng chược thua tiền, muốn cướp túi của Tiểu Điêu nhưng không ngờ rằng khi theo dõi Tiểu Điêu, thấy xung quanh cực kỳ im ắng nên mới nảy sinh ý đồ đen tối

“Tên súc sinh này, hẳn không chết tử tế được”. Tiêu Thượng Kỳ tránh nặng tìm nhẹ kể lại, nhưng Hà Tiểu Nhiên không phải đứa trẻ hai ba tuổi, hiểu được ý anh không muốn nói ra, chỉ còn biết phần uất nắm chặt tay.

“Loại súc sinh này đương nhiên sẽ có người giáo huấn, không chết cũng phải tróc mấy lớp da”. Tiêu Thượng Kỳ cười lạnh, không muốn nói cho Hà Tiểu Nhiên biết, kẻ tội phạm kia ngày đầu tiên vào trại giam đã bị hành hung, không gãy xương thì cũng phải đổ máu vài ngày. Loại tội phạm này, nếu không phải là kẻ đặc biệt, vào trại giam bị đánh là điều không tránh được, huống chi...

“Vâng”, Hà Tiểu Nhiên trầm mặc hồi lâu mới gật đầu. Kẻ phạm tội đã bị pháp luật trừng trị, nhưng nghĩ đến Tiểu Điêu đi không từ già, nghĩ đến chuyện cô bị thương tổn, nghĩ đến ngày đó trên mặt Tiêu Bác Niên có ngạc nhiên cùng hồi hận, tâm tình của cô lại thêm trầm trọng. Tiêu Bác Niên đối với Tiểu Điêu cũng không phải là không có chút cảm giác, nếu ngày đó anh ta không tắt máy, nếu ngày đó anh ta gặp Tiểu Điêu, không, nếu các cô phát hiện sự khác thường của Tiểu Điêu sớm một chút, ngăn cô ấy lại sớm một chút hoặc là tìm được cô ấy sớm một chút, tất cả đều sẽ không như bây giờ. Thế nhưng trên đời này sẽ không có chuyện “nếu như”, tất cả đều đã muộn... Tiểu Điêu đi rồi, Tiêu Bác Niên lòng tràn đầy tự trách, nhưng cũng chỉ là tự trách chứ không phải yêu, Tiểu Điêu tất nhiên cũng hiểu được cho nên mới ra đi quyết tuyệt cùng rõ ràng như vậy, cắt đứt tất cả các phương thức có thể liên hệ.

Mấy ngày nay Hà Tiểu Nhiên vẫn luôn suy nghĩ, nếu Tiểu Điêu sớm kết thúc

mọi chuyện rõ ràng như vậy, có phải sẽ không trả giá thảm thiết như thế? Luyện tiếc là tra tấn, buông tay là đau dài không bằng đau ngắn, thế nhưng loại đau kia có thể kiềm chế được sao?

“Đừng buồn bã iu xiu nữa, vụ án của Tiểu Điêu sẽ không mở phiên toà xét xử công khai, chắc sẽ có tuyên án nhanh thôi, nếu cô ấy không muốn cho bọn em biết, có lẽ trong lòng cô ấy cũng có nỗi khổ, em có suy nghĩ nhiều cũng không làm được gì. Còn chuyện của chính em nữa, tốt nghiệp rồi em định thế nào? Công việc liên hệ đến đâu rồi, không phải chỗ em thực tập trước đây rất tốt sao mà anh lại nghe nói rằng em không chịu đi làm? Chỗ đó có vấn đề à? Bên anh đang thiếu người, nếu chưa có chỗ nào thì đến giúp anh đi”. Tiêu Thượng Kỳ nâng tay vén tóc cô, hai người ngồi ở quán này đã nửa ngày, trước kia Hà Tiểu Nhiên thích nhất thịt bò bít tết cùng tiramisu⁽¹⁾ ở đây, thích cả nước ngọt cùng kem, nhưng hôm nay, thực đơn bị cô lật qua lật lại nát nhừ mà vẫn không gọi được món nào, cả người đều uể oải, không có một chút tinh thần.

“Em biết, chỉ là có chút lo lắng cho Tiểu Điêu”. Hà Tiểu Nhiên nâng mắt nhìn Tiêu Thượng Kỳ đang gằn sát trước mặt. Trước kia cô vẫn biết da dẻ của anh rất tốt, nhưng không nghĩ là tốt như vậy, dưới ngọn đèn trong quán cơm Tây, khuôn mặt anh làm cho người ta có cảm giác giống như được tạo ra từ ngọc thạch, góc cạnh rõ ràng, trơn bóng, đôi mắt sáng rõ như nước mùa thu. Lúc tầm mắt giao nhau, cô gằn như ngây người, một lúc sau mới gượng gượng dời tầm mắt nói, “Chỗ làm kia em cảm thấy không thích hợp, trước đây em nghĩ rằng em thích làm thư ký, nhưng không ngờ rằng ngồi ở văn phòng nhàn rồi em lại không chịu được.”

“Vậy em muốn làm cái gì? Đến làm kế toán cho anh đi?”. Tiêu Thượng Kỳ dường như không phát hiện sự thất thần của cô, nghĩ nghĩ xem bình thường Hà Tiểu Nhiên thích ăn gì rồi nói với người phục vụ, để cho nhân viên phục vụ đi rồi mới nói tiếp, “Chúng ta học đa ngành, nếu em không muốn ngồi ở văn phòng thì làm kế toán trước đi, rồi sau đó thi kế toán viên cao cấp, sau này đăng ký thi chuyên gia đánh giá tài sản, tương lai trở thành lãnh đạo cao cấp, một năm chỉ cần làm việc mấy tháng cũng đủ sống, thế nào?”

“Làm kế toán?”, Hà Tiểu Nhiên nói, “Con người của em yêu tiền như vậy, anh không sợ em cầm lòng không được, đem toàn bộ tiền của anh cất vào túi sao?”

“Nếu nói như vậy thì đúng là anh có chút lo lắng” Tiêu Thượng Kỳ vui vẻ, không nhịn được lại vò đầu Hà Tiểu Nhiên, “Anh không thiếu chút tiền ấy, chỉ sợ em ngu ngốc làm sổ ghi chép không rõ ràng, còn chưa lấy được tiền đã bị người ta bắt được.”

“Em nào có ngu ngốc như vậy.” Hà Tiểu Nhiên đẩy tay anh ra, cố gắng làm cho mình bình thường một chút, bình tĩnh lại nói, “Anh xem, em từ nhỏ đến lớn đều chưa từng rời khỏi nhà, mẹ em cứ luôn nói mỗi ngày ở nhà em đều gây rắc rối làm cho bà phiền toái, đã thế em tìm đến một chỗ thật xa để làm việc, một

năm chỉ về nhà mấy lần, để cho bà nghĩ lại về em có được không?”

“Thật hay giả thế?”. Tiêu Thượng Kỳ làm bộ giật mình, cố ý cười ra vẻ đánh giá toàn thể Hà Tiểu Nhiên, “Em muốn tới nơi khác tìm việc, em sẽ nấu cơm sao? Di không lo thì anh cũng lo lắng em bị đói đến chết đấy.”

“Không biết làm thì học không được sao, nấu cơm có cái gì khó.” Hà Tiểu Nhiên cúi đầu, bầm đầu ngón tay từng chút từng chút lên đóa hoa Linh Lan trên bàn, “Anh xem thường em?”

“Không phải xem thường em.” Tiêu Thượng Kỳ thu hồi vẻ mặt vui cười, nghiêm nghị nói, “Em một thân con gái đến nơi khác đi tìm việc, di có thể yên tâm sao? Còn có bên cạnh không có ai quen biết, nhờ gặp chuyện gì đến một người để bàn bạc cũng không có, sớm tối đi về một mình, đối mặt với các vấn đề ăn, mặc, đi, ở, nhiều chuyện mệt lắm nha. Bớt đi một việc còn hơn thêm một việc, tại sao phải tìm phiền toái đến cho mình? Em nói xem, em muốn tìm việc làm thì anh sẽ đưa việc cho em, như thế không tốt sao?”

“Được, biết anh lợi hại.” Trong lòng Hà Tiểu Nhiên vừa ngọt ngào vừa chua xót. Tiêu Thượng Kỳ đôi khi đối với cô thật tốt, tốt đến nỗi cô thật sự luyến tiếc rời xa anh, còn có một loại ảo giác, đó là anh cũng thích cô. Như lúc này cô vô cùng tỉnh táo, vô cùng luyến tiếc, nhưng trong lòng có thanh âm không ngừng nhắc nhở, đây là chuyện không có khả năng, lưu luyến qua đi, chỉ làm cho chính mình lún vào càng sâu mà thôi. Nếu cứ như thế này, cứ tham lam một chút ôn nhu của anh, liệu cô có biến thành một Tiểu Điều thứ hai? Nghĩ đến đây, cô lắc đầu, quay lại chủ đề, “Em vừa nói đấy thôi, ở đây còn chưa tìm được công việc, đến nơi khác tìm việc lại càng khó hơn. Thế nhưng em vẫn muốn thử sức mình một lần, ha ha, nếu không học đại học trở nên vô dụng rồi, tốt nghiệp cái thành thất nghiệp luôn.”

“Em thích tự mình làm khổ thì tùy em, có cần gì thì gọi điện cho anh”. Tiêu Thượng Kỳ thở phào nhẹ nhõm, khi món ăn lần lượt bê lên, thấy Hà Tiểu Nhiên ăn uống như cũ, anh nghĩ chắc cô chỉ thuận miệng nói vui. Dù sao lúc này anh cũng bận rộn nhiều việc, hận không thể phân thân ra để làm, chờ đến lúc rảnh rồi xem cô tự tìm việc như thế nào, nếu không thì anh giúp cô tìm một công việc tốt là được.

Sau khi tạm biệt Tiêu Thượng Kỳ, Hà Tiểu Nhiên về đến nhà liền bắt đầu tìm kiếm trên internet mấy thông báo tuyển dụng trên trang web, quả thật có rất nhiều tin tức. Cô quyết tâm rời khỏi thành phố này nên chọn mấy thành phố lớn khoảng cách không gần không xa, xem sơ qua từng cái, gửi đi mười bộ hồ sơ lý lịch. Thực ra cô không quá hy vọng, đầu năm nay, cái không thiếu nhất chính là đám sinh viên mới tốt nghiệp như cô, tìm được việc làm đâu có dễ dàng như vậy. Cô không muốn thừa nhận, nhưng đây cũng là sự thật, cô đang đánh cược một lần, muốn nhìn ý tứ của ông trời là có cho cô ở lại hay để cho cô rời đi?

Bởi vì không quá hy vọng, cho nên vài ngày sau, khi cô nhận được điện

thoại thông báo từ một tòa soạn báo, cô vô cùng kinh ngạc. Tòa soạn báo này là nơi cô gửi hồ sơ cuối cùng, theo lý thuyết, chuyên ngành của cô không thật sự phù hợp, thế nhưng chính cô cũng rất thích viết lách nên mới thuận tay gửi đi. Địa điểm của tòa soạn báo cách nhà ước chừng mười giờ đi xe lửa, thật ra là một thành thị cỡ trung cũng không tệ lắm, có điều không bằng được thành phố có lịch sử lâu đời, phồn hoa hưng thịnh như nơi cô đang ở. Lúc cơm chiều, cô đem chuyện này nói với ba mẹ, lập tức được cổ vũ cùng ủng hộ.

Ông Hà luôn khích lệ cô rèn luyện qua thực tế, lúc này nói, “Chuẩn bị tốt, thi tốt, cô nương của ba trình độ không tồi, ra bên ngoài công tác ba mẹ cũng không lo lắng con chịu thiệt.”

Bà Hà nghĩ ngợi rất lâu, có chút chần chừ nói, “Đang sống ở thành phố lớn lại chuyển đến tỉnh thành nhỏ, ông à, việc này có ổn không?”

“Tư tưởng của bà quá bảo thủ, bây giờ không giống như chúng ta thời trẻ, đi công tác nơi nào là tính đến phải an cư lạc nghiệp, phải có hộ khẩu, bọn trẻ bây giờ là nhân tài đi mọi nơi, để cho nó đi xông xáo vài năm, có kinh nghiệm trở về nơi này tìm công tác cũng dễ dàng, có gì không tốt.” Ông Hà vung bàn tay to lên gõ nhịp.

“Vậy con nên đi thử xem”. Bà Hà ngẫm lại cũng hiểu được không có gì không ổn, tuy rằng không thích nhưng ở nhà không tìm được việc, để cô ngồi ngốc ở nhà cũng không phải biện pháp tốt, chỉ có thể đồng ý.

Ghi chú:

1. Tiramisu là một loại bánh ngọt tráng miệng rất nổi tiếng của nước Ý. Cái tên “Tiramisu” được hiểu theo nghĩa là “Nhặt tôi lên”. Bánh là một sự kết hợp hòa quyện giữa hương thơm của cà phê, rượu nhẹ và vị béo của trứng cùng kem phô mai. Chỉ cần ăn một miếng là sẽ cảm nhận được tất cả các hương vị đó hòa quyện cùng một lúc, chính vì thế mà người ta còn gọi nó là “Thiên đường trong miệng bạn” (Heaven in your mouth).